

[Jensen-Stevns.]

som et selvstændigt Forslag. Det Arbejde, som blev afleveret fra Kommissionen, var en Række Ændringsforslag til den bestaaende Retsplejelovgivning. Den højtærede Justitsminister har imidlertid foretrukket at tage disse Bestemmelser ud af Retsplejeloven og samle dem i et særskilt Lovforslag. Det er en Fremgangsmaade, jeg for mit Vedkommende kun kan billige, og den Begrundelse, som den højtærede Justitsminister giver i Bemærkningerne til Lovforslaget, at det derved vil være lettere, hvis der viser sig at være Trang dertil, at foretage Ændringer paa dette Omraade, er selvfølgelig i høj Grad paa sin Plads. Thi som jeg sagde for et Øjeblik siden, beskæftiger man sig i kommunale Kredse i høj Grad med disse Forhold, og jeg er ikke ganske vis paa, at man vil føle sig fuldt tilfredsstillet med de Regler, som findes heri.

Idet jeg dernæst vender mig til Lovforslagets enkelte Bestemmelser, skal jeg allerførst fremhæve Regelen i Lovforslagets § 1, hvoraf det fremgaar, at man opretholder den gammelkendte Ordning, hvorefter en forudgaaende Autorisation ved Fogeden af Restancelisterne er nødvendig for, at Udpantning skal kunne finde Sted, men med den Ændring, at Udpantningskendelsen i alle Tilfælde afsiges af Fogeden i den Retskreds, hvorunder vedkommende Kommune hører, selv om Udpantningen skal foregaa i en anden Retskreds. Det er en Bestemmelse, som jeg er særdeles vel tilfreds med, og som vil betyde en meget væsentlig Lettelse i de kommunale Ekspeditioner. Det fremgaar yderligere af § 4, at for saa vidt der er Tale om bortflyttede Restanter, fremsender Kommunalbestyrelsen blot Begæring om Udpantning forsynet med Kommunalbestyrelsens egen Paategning om Tidspunktet for Fogedens Godkendelse samt om, at Bekendtgørelse har fundet Sted. Der kræves altsaa ikke mere, saaledes som efter den nuværende Ordning, en fornyet Autorisation af den stedlige Foged og en fornyet Forkyndelse af den afsagte Udpantningskendelse. Det er en Bestemmelse, som man i kommunale Kredse vil sætte ganske overordentlig Pris paa, idet den vil betyde en væsentlig Lettelse i deres Arbejde.

Jeg skal dernæst nævne § 3, som gør Rede for, hvilke Udpantningsmyndighederne er. Det er Fogeden, Sognefogeden og Pantefogeden. Det er ganske, som det er i dette Øjeblik. Men det vil her navnlig være Bestemmelserne angaaende Pantefogderne, som man vil lægge Mærke til. Hele Pante-

fogedinstitutionen er jo ret ny her i Landet. Den blev indført ved en Lov af 1922, og senere er Institutionen yderligere udvidet ved Loven af 1925. Grunden til, at vi har faaet denne Ordning, er, at man i kommunale Kredse følte sig utilstrækkeligt betjent ved de hidtidige Udpantningsmyndigheder, Fogeden og Sognefogeden, og indtrængende forlangte at blive sat i Stand til at ansætte særlige kommunale Pantefogder. Hidtil har der imidlertid ikke været givet Bestemmelser om, hvilke Kvalifikationer disse skulde være i Besiddelse af. Men i det foreliggende Lovforslags § 3 er der angaaende disse Pantefogder indført navnlig to nye Bestemmelser. For det første staar der, at de skal autoriseres af Fogeden, hvilket er en Bestemmelse, som jeg sætter en Del Pris paa, dels fordi det utvivlsomt vil bidrage til at styrke Pantefogedens Autoritet overfor Beboerne i den Kommune, i hvilken han skal arbejde, dels fordi der jo dog maa finde et vist Samarbejde Sted mellem Pantefogeden og Fogedkontoret, idet Pantefogeden saa lidt som Sognefogeden kan afsige egentlige Kendelser. Saa snart der opstaar egentlige Retstvigheder under en Panteforretning, skal Afgørelsen træffes af selve Fogeden, saa skal Sagen altsaa overgaa til selve Fogedkontorets Behandling. Men dernæst findes der i § 3 en Regel om, at Justitsministeren fastsætter de nærmere Bestemmelser om Betingelserne for at ansættes som Pantefoged. Ogsaa det er en Bestemmelse, som jeg fuldt ud kan billige, thi det er ikke en hvilken som helst Person i Kommunen, som egner sig til at beskikkes som Pantefoged, og det er heller ikke enhver Stilling i Kommunen, som er forenelig med Hvervet som Pantefoged. Der har foreligget Eksempler paa, at Købstadkommuner har beskikket deres egne Kæmnere til Pantefoged i Kommunen, og man maa give Centraladministrationen Ret, naar den hævder, at dette er en Ordning, som ikke kan billiges. Kæmneren skal nemlig i sin Egenskab af Kæmner for Statskatternes Vedkommende attestere, at Beløbene er uerholdelige, hvis de ikke indgaar, men at selve Pantefogeden skal være berettiget til at afgive en saadan Attest, vil kunne give Anledning til væsentlige Misbrug. Det er derfor en god og fornuftig Regel, naar det her fastsættes, at Justitsministeriet skal fastsætte nærmere Bestemmelser om Betingelserne for at kunne ansættes som Pantefoged.

Der findes i samme § 3 en yderligere Bestemmelse, som jeg i Forbigaaende vil tillade mig at sætte et lille Spørgsmaalstegn ved, og som jeg for mit Vedkommende tror